

Arrest

nr. 120 663 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. Op 15 november 2007 vielen enkele gemaskerde militairen de woning van uw ouders, M. K. (...) (OV xxxxxxxx) en M. M. (...) (OV xxxxxxxx), binnen. U, toen nog minderjarig, was toen thuis omdat u ziek was. De militairen deden een huiszoeking en gedroegen zich heel ruw tegenover jullie. Ze smeten de kleinste kinderen aan de kant en sloegen uw vader neer toen hij wilde tussenbeide komen. Uw moeder, op dat moment zwanger, werd geduwd, sneed haar hand en viel bewusteloos neer. U werd vervolgens fysiek mishandeld door één van de militairen voor de ogen van uw vader. Na het vertrek van de militairen werd u samen met de andere kinderen naar familieleden gebracht, waar u gedurende een achttal maanden verbleef. Daarna keerde u terug naar huis. In 2008, ongeveer een maand voor jullie vertrek uit Tsjetsjenië, vond een explosie

plaats in jullie appartementsgebouw. U was toen alleen thuis met de andere kinderen en u was in shock. Uw ouders besloten het land te verlaten omdat het voor jullie niet veilig meer was in Tsjetsjenië. U werd opnieuw ondergebracht bij familie terwijl uw ouders de paspoorten regelden voor jullie reis naar Europa. In juli 2008 verliet u samen met uw ouders de Russische Federatie. Uw ouders vroegen asiel aan in Polen op 22 juli 2008. Daar werd hen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Omdat zij zich ook niet veilig voelden in Polen, vertrokken uw ouders samen met u naar België, waar zij op 8 januari 2010 asiel aanvroegen. U vroeg als meerderjarige voor de eerste maal asiel aan in België op 2 oktober 2012. U bent in het bezit van een geldig Russisch internationaal paspoort en uw geboorteakte.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u als minderjarige naar België bent gereisd met uw ouders M. K. (...) (OV xxxxxxx) en M. M. (...) (OV xxxxxxx) omwille van problemen die u kende met onbekende en gemaskerde militairen in Tsjetsjenië. Uw ouders vroegen op 8 januari 2010 asiel aan in België. Op 6 september 2010 werd hun asielaanvraag onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken omwille van het feit dat Polen en niet België verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van hun asielaanvraag. Op 5 oktober 2010 dienden uw ouders een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Er werd door het CGVS in hun hoofde op 1 juni 2012 besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing van het CGVS werd na een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 september 2012 bevestigd. Hierna vroeg u zelf als meerderjarige op 2 oktober 2012 asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen baseert als diegene die werden aangehaald door uw ouders voor hun asielaanvraag. U beweerde echter dat uw ouders niet volledig de waarheid hadden verteld uit schaamte. Zo zouden zij volgens u niet hebben durven vermelden dat u aangerand werd op het moment dat militairen bij jullie binnenvielen in november 2007 omdat het voor Tsjetsjenen een schande is om hierover te spreken.

Alhoewel door het CGVS aan de verklaringen aangaande de door uw ouders (M. K. (...) en M. M. (...) OV xxxxxxx) vermelde incidenten in eerste instantie geloof gehecht werd, werden er na onderzoek van uw verklaringen verschillende elementen vastgesteld die een ander licht werpen op de feiten, en die bovendien als gevolg hebben dat ook u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het kader van de regelgeving over subsidiaire bescherming aannemelijk heeft weten te maken.

Ten eerste haalde u aan dat uw ouders uit schaamte niet verteld zouden hebben wat er met u daadwerkelijk gebeurd was in Tsjetsjenië voor jullie vertrek, namelijk het feit dat u aangerand werd. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat er van een asielzoek(st)er mag verwacht worden dat hij/zij van bij het begin van zijn/haar asielprocedure meewerkt aan het onderzoek van zijn/haar asielaanvraag en dat hij/zij zelf alle elementen en redenen aanhaalt voor zijn/haar vlucht. Het feit dat uw ouders de aanranding uit schaamte niet verteld zouden hebben, kan hiervoor bijgevolg niet als afdoende verklaring aanvaard worden, temeer daar dit incident een aanslag op uw fysieke integriteit betreft en het één van de belangrijkste redenen was voor jullie vlucht uit Tsjetsjenië. Bovendien werden zowel uw vader als uw moeder op de hoogte gebracht van de vertrouwelijkheid van het gehoor bij het CGVS (CGVS 04/03/2011 K. (...) en M. (...) p.2) en werden zij beiden niet 1 keer maar tot drie maal toe gehoord door het CGVS. Tijdens deze drie gehoren werden hen dan ook voldoende kansen aangereikt om dit belangrijke feit binnen hun asielrelaas kenbaar te maken. Er werd hen bovendien ook herhaaldelijke keren zeer expliciet gevraagd of zij alles hadden kunnen vertellen, of ze nog

toevoegingen wilden doen en of ze nog andere problemen hadden gekend in Tsjetsjenië (CGVS 4/03/2011 K. (...) p. 2, 5, 7, 8-11 en M. (...) p.3-4; CGVS 12/12/2011 K. (...) p.1, p.3-6 en M. (...) p.1, 2, 4, 5; CGVS 12/03/2012 K. (...) p.1, 2, 5, 6 en M. (...) p.1, 3, 4). Het feit dat met name uw vader, die volgens uw verklaringen getuige was geweest van uw aanranding (CGVS p.3), tijdens zijn opeenvolgende gehoren geen enkele melding maakte van dit zwaarwichtige incident, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het plaatsvinden van dit incident in ernstige mate aan.

Ten tweede werden, na een grondige vergelijking van de verklaringen die u en uw vader aflegden voor de DVZ en het CGVS, enkele anomalieën opgemerkt, waardoor de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde feiten nog verder aangetast wordt. Zo verklaarde uw vader tijdens het eerste gehoor op het CGVS op 4/03/2011 dat jullie de laatste keer werden aangepakt door de "federalen" in september 2007 (CGVS 4/03/2011 p.9). Hij vertelde over een schietpartij en een explosie die zich had voorgedaan in juni 2007, bij een zuiveringsactie in jullie appartementsgebouw, en over het feit dat u, als oudste dochter, toen alleen thuis was met de andere kinderen. Uw vader voegde hieraan toe dat er daarna in september 2007 opnieuw een zuiveringsactie had plaatsgevonden waarbij de kinderen erg brutaal behandeld werden en uw moeder na een val een miskraam had gekregen (CGVS K. (...) 4/03/2011 p.9-10). Vervolgens verklaarde uw vader nog dat er in 2008 opnieuw zuiveringsacties waren en dat ze er toen mee bedreigd hadden u (=de oudste dochter) mee te nemen (CGVS K. (...) 4/03/2011 p.10). Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS daarentegen plaatste uw vader de explosie in jullie appartementsgebouw in mei 2008 (CGVS K. (...) 12/12/2011 p.3) en het feit dat ze bij u waren binnengevallen, de kinderen brutaal hadden behandeld en ermee bedreigd hadden u mee te nemen "ongeveer" in november 2007. De juiste dag herinnerde hij zich niet meer, maar het moest volgens hem ergens "rond de 18e of 19e november" (2007) geweest zijn (CGVS K. (...) 12/12/2011 p.4), dus nog vóór de explosie in jullie appartementsgebouw (CGVS K. (...) 12/12/2011 p.3). Tijdens dit gehoor situeerde uw vader de explosie dus als laatste incident voor jullie vertrek uit Tsjetsjenië. Volgens hem zouden jullie twee maanden nadien vertrokken zijn (CGVS K. (...) 12/12/2011 p.4). Uiteindelijk plaatste uw vader tijdens een derde gehoor op het CGVS de inval en de bedreiging tegenover u als oudste dochter meteen al meer concreet "ergens rond de 15e november" (CGVS K. (...) 12/03/2012 p.2). In de verklaringen die u zelf aflegde, eerst in de vragenlijst bij DVZ voor het CGVS en vervolgens tijdens het gehoor voor het CGVS op 11/01/2013, werden over hogervernoemde feiten eveneens uiteenlopende data vastgesteld. Zo situeerde u in de vragenlijst bij DVZ voor het CGVS de zuiveringsactie en de inval van de militairen in jullie appartement in november 2004 of 2005 (zie vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.), terwijl u dit incident tijdens het gehoor voor het CGVS zeer concreet plaatste op 15 november 2007 (CGVS p.2), d.w.z. 2 à 3 jaar later, net zoals uw vader had verklaard tijdens zijn laatste gehoor voor het CGVS (zie boven). Toen u geconfronteerd werd met de data die u in de vragenlijst bij DVZ had vermeld, wierp u op dat u toen had gezegd dat u zich het jaar niet herinnerde (CGVS p.5). Nochtans werd het verslag van DVZ u voorgelezen, kreeg u nog de mogelijkheid verbeteringen aan te brengen en werd het verslag uiteindelijk door u ter goedkeuring ondertekend, waardoor de door u aangehaalde uitleg niet als afdoend excuus kan aanvaard worden.

Daarnaast werden ook in verband met de invallen in jullie appartement inconsistenties vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vader. Uw vader beweerde immers dat er heel vaak zuiveringsacties waren in jullie appartement omdat jullie woning vlak bij een "federale post" was en dat jullie hierdoor vrijwel meteen bezoek kregen als er werd geschoten of als er een aanslag was in de buurt. Volgens uw vader zouden ze soms meerdere keren in de maand bij jullie zijn binnengevallen (CGVS 12/12/2011 K. (...) p.4-5, CGVS 12/03/2012 K. (...) p.3). U daarentegen verklaarde dat het in november 2007 de eerste keer was dat ze bij jullie waren binnengevallen (CGVS p.4). Toen u gewezen werd op de verklaringen die uw ouders, onder wie uw vader, hierover hadden afgelegd, kon u geen afdoende uitleg geven. U zei dat u toen ook naar school ging en dat u die dag (15 november 2007) thuis was omdat u ziek was (CGVS eindpagina p.2). Echter, indien deze zuiveringsacties bij u thuis werkelijk zo frequent voorkwamen, zoals uw vader beweerde in zijn verklaringen, is het weinig aannemelijk dat u deze nooit eerder meegemaakt zou hebben of hiervan niet op de hoogte zou geweest zijn.

Op basis van voorgaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw verklaringen en dat er bijgevolg in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van den Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten, met name uw internationaal Russisch paspoort (IPP) en uw geboorteakte, kunnen voorgaande conclusie niet wijzigen aangezien ze enkel persoonsgegevens bevatten en gegevens over uw reis naar België (IPP), dewelke hier niet ter discussie staan. Het attest van klinisch psychologe N. K. K. (...) dat u ten slotte nog neerlegde tijdens het gehoor voor het CGVS kan de appreciatie van uw asielaanvraag evenmin wijzigen aangezien hierin enkel

melding wordt gemaakt van symptomen die u vertoont nadat u en uw familie slachtoffer zouden geworden zijn van "georganiseerd geweld" en na traumatische ervaringen in Polen. Verder bevat dit document nog informatie over de behandeling die u reeds sinds februari 2010 zou volgen en nog steeds dient te volgen. Het ziektebeeld dat in dit attest wordt geschetst kan hoger vernoemde tegenstrijdigheden echter niet verklaren. Nergens uit dit attest, noch uit het gehoor voor het CGVS, blijkt immers dat uw cognitieve capaciteiten aangetast zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van het artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens voert zij aan dat verwerende partij het gezag van gewijsde heeft miskent en dat er sprake is van de schending van de motiveringsplicht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij zich bij het indienen van haar asielaanvraag in hoofddorde steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de eerste en tweede asielaanvraag van haar familieleden. De Raad wijst erop dat bij de tweede asielaanvraag van de familieleden van verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat, enerzijds, zij het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie ten aanzien van de Russische Federatie niet aannemelijk maken omdat de door hen aangehaalde invallen in het appartement niet persoonlijk tegen hen gericht waren, maar kaderden in groots opgezette schoonmaakoperaties, en zij geen afdoende argumenten aanhalen waaruit blijkt dat een verhuizing op geen enkele wijze soelaas zou kunnen brengen voor hun beweerde vrees voor de autoriteiten, en omdat, anderzijds, zij geen belang kunnen doen gelden om hun in België ingediende asielaanvraag opnieuw te laten onderzoeken in het kader van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ten aanzien van de Russische Federatie daar hen in Polen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en zij er niet in geslaagd zijn aan te tonen dat de bescherming die door Polen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan of dat deze bescherming ontoereikend zou zijn, en zij er evenmin in geslaagd zijn aan te tonen dat zij ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren of een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 87 925 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 september 2012.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens. De Raad merkt hierbij evenwel op dat dit echter niet wegneemt dat hij bij de beoordeling van een latere of gekoppelde asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook deze die resulteren uit verklaringen die zijn afgelegd door de familieleden van verzoekende partij tijdens de behandeling van hun asielaanvraag. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

2.2.4.1. Wat betreft de motivering van verwerende partij in verband met de verklaring van verzoekende partij dat haar ouders uit schaamte niet verteld zouden hebben wat er met haar daadwerkelijk gebeurd was in Tsjetsjenië voor hun vertrek, namelijk het feit dat zij aangerand werd, meent verzoekende partij dat zij in deze motivering niet leest dat verwerende partij geen geloof zou hechten aan haar verklaring daar verwerende partij *“verwijst (naar) de asielaanvragen van de ouders en de houding van de ouders tijdens de verhoren en (...) bijgevolg (stelt) dat gezien de ouders er niet over gesproken hebben, deze houding van de ouders niet strookt met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.”* Verzoekende partij oppert dat het geenszins volstaat dat verwerende partij enkel maar verwijst naar de houding van haar ouders, waarop zij immers geen enkele invloed had. Verzoekende partij herhaalt dat haar ouders dit uit schaamte niet verteld hebben en dat zij dit incident niet wensten te “gebruiken” om also het vluchtelingenstatuut te kunnen bekomen. Waar verwerende partij stelt dat het feit dat haar ouders de aanranding uit schaamte niet verteld zouden hebben niet als afdoende verklaring aanvaard kan worden, gaat zij bovendien volledig voorbij aan de traditie, de houding, het gedrag en de denkwijze van Tsjetsjenen. Verzoekende partij stelt dat het algemeen gekend en geweten is dat feiten zoals seksuele aanranding erg gevoelig liggen en zeker bij moslims een taboe-onderwerp zijn zodat vrouwelijke slachtoffers en hun familieleden het heel moeilijk hebben om over dergelijke trauma's te spreken. Voorts oppert verzoekende partij dat het niet vermelden van dit traumatische incident tijdens de asielprocedure de keuze was van haar ouders, en niet de hare. Dit kan

verzoekende partij dan ook niet verweten worden. Dat verzoekende partij wel in staat was over het incident te praten, heeft zij overigens te danken aan haar therapie bij een psycholoog.

2.2.4.2. Vooreerst kan de Raad het argument van verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij geen geloof zou hechten aan haar verklaringen omtrent haar aanranding geenszins bijtreden. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de geloofwaardigheid van de bewering van verzoekende partij daaromtrent reeds wordt ondermijnd door het feit dat haar ouders, in het bijzonder haar vader, die volgens haar verklaringen getuige geweest was van deze aanranding, tijdens hun opeenvolgende gehoren geen enkele melding maakten van dit zwaarwichtige incident. Daarnaast wordt tevens gewezen op diverse tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar vader, en tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij. Het is dan ook het geheel van de vastgestelde lacunes, inconsistenties en tegenstrijdigheden die verwerende partij deden besluiten dat verzoekende partij er niet in slaagde haar asielrelaas aannemelijk te maken. De opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij enkel maar verwijst naar de houding van haar ouders, mist dan ook feitelijke grondslag. Wat het overige betoog van verzoekende partij betreft, benadrukt de Raad dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk opeenvolgend en vergelijkend gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van familieleden die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven kan immers in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van hun asielrelaas. Daar waar verzoekende partij blijft volharden in haar reeds eerder gegeven verklaring, namelijk dat haar ouders uit schaamte niets zouden hebben gezegd, bemerkt de Raad nog dat dit niet van aard is om de motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. Inzake de door verwerende partij vastgestelde anomalieën en inconsistenties tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar vader, stelt verzoekende partij dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is aan de beslissing in het kader van de asielaanvraag van haar ouders, daar in deze laatste beslissing het asielrelaas van haar ouders geloofwaardig werd geacht. Door eerst in de beslissing in het kader van de asielaanvraag van haar ouders te stellen dat het asielrelaas van haar ouders geloofwaardig is, maar nadien in de beslissing in het kader van de asielaanvraag van verzoekende partij te stellen dat na onderzoek van de verklaringen van verzoekende partij er toch geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen, miskent de commissaris-generaal het gezag van gewijsde en begaat zij tevens een schending van de motiveringsplicht.

Waar verwerende partij het onaannemelijk acht dat verzoekende partij de zuiveringsacties bij haar thuis, die volgens de verklaringen van haar vader frequent voorkwamen, buiten deze op 15 november 2007 nooit eerder meegemaakt zou hebben of hiervan niet op de hoogte zou geweest zijn, stelt verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening houdt met de realiteit waarin zij zich bevond in september 2007. Verzoekende partij ging immers naar school. Haar ouders hebben haar verder niet ingelicht over de zuiveringsacties, wellicht omdat ze haar niet ongerust willen maken en haar niet nog meer wilden belasten, zeker na de aanranding van verzoekende partij, die erg traumatisch voor haar was.

2.2.5.2. De Raad herhaalt evenwel dat bij de latere beoordeling van een asielaanvraag rekening mag gehouden worden met alle feitelijke elementen, ook deze die resulteren uit verklaringen die zijn afgelegd door de familieleden van verzoekende partij tijdens de behandeling van hun asielaanvraag. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen. Er is derhalve geen sprake van een schending van het gezag van gewijsde of van de motiveringsplicht.

De verklaring van verzoekende partij dat zij niet op de hoogte was van de andere zuiveringsacties bij haar thuis omdat zij naar school ging en omdat haar ouders haar hierover niet hebben ingelicht omdat zij haar wellicht niet ongerust wilden maken, kan niet overtuigen. Waar de Raad het nog aannemelijk acht dat haar ouders haar niet inlichtten over alles wat er gebeurde toen zij nog in hun land van herkomst verbleven, acht hij het evenwel volstrekt onaannemelijk dat haar ouders verzoekende partij hierover niet zouden hebben ingelicht met het oog op de asielaanvraag van verzoekende partij en/of dat verzoekende

partij hiernaar niet zelf geïnformeerd zou hebben. Dit geldt des te meer daar haar ouders reeds zelf een asielpcedure doorlopen hebben en derhalve geacht worden op de hoogte te zijn van hetgeen verwacht wordt tijdens een asielpcedure.

2.2.6. Waar verzoekende partij in haar aanvullende nota aanhaalt dat zij toch vervolging riskeert omdat zij zou behoren tot een bepaalde sociale groep, met name de groep van *“kwetsbare jonge Tsjetsjeense vrouwen die reeds slachtoffer werden van gewelddaden”*, merkt de Raad op dat het loutere feit te behoren tot een “sociale groep” in geen geval afdoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Deze vrees moet immers individueel in hoofde van verzoekende partij worden aangetoond. Evenwel blijkt uit het voorgaande dat geen enkel geloof kan worden geacht aan de door verzoekende partij voorgehouden aanranding.

2.2.7. Voorts is de Raad van oordeel dat verzoekende partij haar vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het loutere feit – uit het voorgaande blijkt immers dat geen geloof kan worden gehecht aan haar asielaanvraag – dat zij in het buitenland heeft verbleven en aldaar een asielpcedure heeft doorlopen, hetgeen zij aankaart in haar aanvullende nota, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Immers kan uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie (aanvullende nota, bijlagen 1-6 en 14-15) niet geconcludeerd worden dat Tsjetsjenen die terugkeren van het buitenland naar Tsjetsjenië louter door deze terugkeer of door het indienen van een asielaanvraag in het buitenland er op deze gronden worden vervolgd of een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bepaald bij artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Aangaande de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoekende partij verwijst (aanvullende nota, bijlagen 1 en 15), wijst de Raad er vooreerst op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

Verder blijkt uit de voorbeelden die verzoekende partij aanhaalt van Tsjetsjenen die ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer (aanvullende nota, bijlagen 2 en 4) niet dat deze personen louter omwille van hun asielaanvraag of verblijf in Europa problemen kenden na hun terugkeer. Daarentegen blijkt uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie dat deze personen werden geviséerd of een kans liepen om geviséerd te worden, los van deze terugkeer. De reden voor hun problemen was dan ook niet de terugkeer naar Tsjetsjenië *op zich* of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar wel elementen die eigen zijn aan deze personen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep.

Voorts stelt verzoekende partij in haar aanvullende nota, waarbij zij verwijst naar een rapport van 7 maart 2013 dat zij als bijlage bij haar aanvullende nota toevoegt (aanvullende nota, bijlage 3), dat de Tsjetsjeense autoriteiten een campagne hebben gelanceerd met als doel Tsjetsjeense vluchtelingen die in Europa leven in diskrediet te brengen. Uit deze informatie blijkt evenwel op geen enkele manier dat Tsjetsjenen die van het buitenland terugkeren naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat zij uitgeprocedeerde asielzoekers zijn er op deze gronden worden vervolgd of een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het persbericht *“La France renvoie un militant des droits de l'homme Tchétchène vers la Russie”* van 20 november 2012 (aanvullende nota, bijlage 5), waarin de uitwijzing door Frankrijk van een Tsjetsjeense mensenrechtenactivist bekritiseerd wordt, stelt de Raad bovendien vast dat dit artikel geen informatie bevat over eventuele problemen bij de terugkeer van deze persoon. Daarenboven betreft verzoekende partij zelf geen mensenrechtenactiviste.

Waar verzoekende partij in haar aanvullende nota herhaaldelijk verwijst naar en citeert uit *“het rapport van ECRE van maart 2011”*, waarbij zij verwijst naar bijlage 6 van haar aanvullende nota, stelt de Raad vast dat bijlage 6 van haar aanvullende nota geenszins dit rapport betreft, maar wel het rapport van de ECRE van maart 2007. Tevens blijkt duidelijk dat verzoekende partij voor haar betoog in haar aanvullende nota niet naar dit laatste rapport verwijst, daar zij onder andere feiten aanhaalt uit 2009 en 2010. Daar noch de andere bijlagen die verzoekende partij heeft toegevoegd bij haar aanvullende nota het rapport van de ECRE van maart 2011 bevatten, en noch het administratief dossier desbetreffend rapport bevat, kunnen de paragrafen/pagina's waarnaar verzoekende partij verwijst, niet door de Raad worden nagegaan.

Het betoog van verzoekende partij betreft derhalve een blote bewering die niet met enige objectieve informatie wordt onderbouwd.

2.2.8.1. Verder onderstreept verzoekende partij in haar aanvullende nota dat in Tsjetsjenië nog steeds ernstige misbruiken bestaan en benadrukt zij de vele mensenrechtenschendingen die er zich nog voordoen, zoals onder meer ontvoeringen, folteringen en moorden, waarbij zij tevens wijst op de straffeloosheid en het gebrek aan onderzoek. Tevens verwijst zij naar de ontvoering van/de moord op een aantal mensenrechtenactivisten en journalisten en naar de problemen van NGO's die de mensenrechten verdedigen. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar een internationaal rapport en naar verschillende persberichten, die zij als bijlage bij haar aanvullende nota toevoegt (aanvullende nota, bijlagen 6-13).

2.2.8.2. Waar verzoekende partij wederom citeert uit *“het rapport van ECRE van maart 2011”*, waarbij zij verwijst naar bijlage 6 bij haar aanvullende nota, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds werd vastgesteld (punt 2.2.7., *in fine*).

Voorts wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten en de ‘algemene situatie’ in Tsjetsjenië, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

2.2.9. Uit het voorgaande dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij totaal geen geloof kan worden gehecht waardoor haar de vluchtelingenstatus voorzien bij artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst – zich steunend op enkele artikels en internationale rapporten (aanvullende nota, bijlagen 4a, 6, 7, 11 en 13) en op twee ambtsberichten van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2010 en van 2012, die verzoekende partij evenwel nalaat toe te voegen als bijlage bij haar verzoekschrift – naar de algemene mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus in het algemeen en in Tsjetsjenië in het bijzonder. Hiermee wenst zij aan te tonen dat de toestand aldaar zich kenmerkt door zware misbruiken vanwege de ordediensten – moorden, folteringen, ontvoeringen, ... – die gepaard gaan met een algemene straffeloosheid. Daarnaast stelt verzoekende partij dat uit de twee ambtsberichten van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië nog altijd onstabiel is en dat er een toename plaatsvond van gerichte gewapende confrontaties tussen militanten en veiligheidstroepen, (zelfmoord)aanslagen, ontvoeringen en moorden. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar en het feit dat er nog steeds confrontaties plaatsvinden tussen de rebellen en de (Tsjetsjeense) ordediensten, waarbij soms ook burgerslachtoffers vallen – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 16 juli 2012 (administratief dossier, stuk 17, deel 2) – die overigens van recentere datum is dan de twee ambtsberichten waaruit verzoekende partij citeert – blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal

burgerslachtoffers door de acties beperkt. Deze informatie wordt bovendien bevestigd in de CEDOCA-informatie “COI Focus – Tsjetsjenië Veiligheidssituatie” van 24 juni 2013 die door verwerende partij als bijlage bij haar verweernota werd toegevoegd. Bijgevolg is de situatie er heden niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds voorkomende incidenten, de er nog steeds plaatsvindende mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT